

PARAPIJA

NR. 536
III GAVĖNIOS
SEKMADIENIS
2021 03 07

Pakuonio, Piliuonos ir Viršužiglio parapijų leidinys

www.pakuonioparapija.lt

Atsiveikindamas su mokiniais mokytojas visada jiems sakydavo: „Eikite ir ieškokite gėrio.“

Mokiniai išvažinėdavo kas sau ir mokytojas jų daugiau nematė.

Kartą pas mokytoją užėjo keliautojas ir tarė:

– Mokytojau, kažkada aš buvau jūsų mokinys ir dabar noriu vėl juo tapti.

– Aš tave išmokiau visko, ką žinojau, – atsakė mokytojas.

– Jūs man liepėte ieškoti gėrio, bet žmonės visur kuria blogį, jų širdyse nėra dėkingumo, – paprieštaravo mokinys. – Aš ilgai ieškojau, bet neradau gėrio. Dabar grįžau, kad išmokytumėte mane ieškoti.

– Gerai, – sutiko mokytojas, – aš tave išmokysiu, bet pirmiausia eik į mišką, kuris prasideda tuojau už mano namo. Ten surask sumuštą žmogų. Išgelbėk jį, apie nieką neklausdamas ir nesikreipdamas pagalbos į kitus. Prie žmonių net neminėk to žmogaus vardo.

Keliautojas išėjo į mišką ir netrukus pagal dejonės surado nelaimėlį. Tada pastatė palapinę ir ėmė varguolį gydyti žolėmis. Kada nepažįstamasis pasveiko, jis ilgai dėkojo gelbėtojui, paskui nuėjo.

Keliautojas grįžo pas mokytoją ir sušuko:

– Mokytojau, ačiū Jums. Dabar sužinojau, kad dėkingumas egzistuoja. Iš to nelaimingo žmogaus aš pagaliau išgirdau gerus žodžius!

– Šis žmogus – vagis. Kaimiečiai jį sumušė, o jis juos prakeikė. Jis tau pasakė gerų žodžių, nes iš tikrųjų ir gėris, ir blogis gyvena tavo širdyje, – ištarė mokytojas.

**“Dievas taip pamilo pasaulį,
jog atidavė savo vienatinį Sūnų;
kiekvienas, kuris jį tiki,
turi amžinąjį gyvenimą.“**

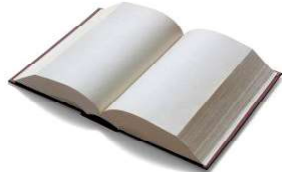
Jn 3, 16

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iš 22, 1–17; Ps 18, 8–11; 1 Kor 1, 22–25

Psalms atliepas

Viepatie, Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

Evangelija pagal Joną (2, 13–25)

Artėjant žydų Velykoms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. Šventykloje jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, balandžiais ir prisėdusių pinigų keitėjų. Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvijo visus juos iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, išvartė jų stalus. Karvelius pardavėjams jis pasakė: „Pasimkite savo paukščius ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!“ Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: *Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane.*

Tuomet žydai kreipėsi į Jėzų, sakydami: „Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?“ Jėzus atsakė: „Sugriaukite šitą šventovę, o aš per tris dienas ją atstatysiu!“ Tada žydai sakė: „Keturiasdešimt šešerius metus šventovę statė, o tu atstatysi ją per tris dienas?!“ Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventovę. Tik paskui, jam prisikėlus iš numirusių, mokiniai prisiminė jį apie tai kalbėjus. Jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytais žodžiais.

Per Velykų šventes, jam būnant Jeruzalėje, daugelis įtikėjo jo vardą, matydami jo daromus ženklus. Bet Jėzus, gerai visus pažindamas, jais nepasitikėjo. Jam nereikėdavo, kad kas paliudytų apie žmogų. Jis pats žinojo, kas yra žmogaus viduje.

Evangelijos komentaras:

Pasakojimas apie prekiautojus, kuriuos Jėzus išvarė iš šventyklos, gali kelti mums savotišką pasitenkinimą: gerai, kad tiems biznieriams buvo parodyta, kad jų elgesys nesuderinamas su šventovės kilnumu.

Kaip suprasti tokį Jėzaus poelgį? Derėtų pagalvoti apie tai, kad tuos tikėjimo priešus Jis rado pačioje šventykloje, todėl, ko gero, teks su nepasitenkinimu tvirtai sučiaupti lūpas: didžiausius krikščionybės priešus rasime ne išorėje, bet pačioje Bažnyčioje. Dar daugiau: tie priešai galime būti ir mes patys.

Mes labai gerai išmokome ieškoti savo tikėjimo išorinių priešų. Galima sakyti, jog jau įgijome tam labai gerą uoslę. Krikščionybės priešus jau sustatėme į eilę, surūšiavome ir kiekvienam pritaikėme etiketę: tai išorinis pasaulis, dabartinė visuomenė, mūsų nuomone, kalti dėl visuotinio nukrikščionėjimo, nedalyvavimo pamaldose.

Taip besidarbuodami, nepastebime, jog mes patys nutolstame nuo tikėjimo, nuo pačio Dievo... Nereikia savęs guosti iliuzijomis: pavojus Bažnyčiai ateina ne iš išorės, bet iš vidaus, iš mūsų pačių. Išorės priešai, galiausiai, pasitarnauja Bažnyčiai: tada mes stipriname savo jėgas, puoselėjame savo ištvėrmę, ir, pagaliau, jaučiame, kad iš tiesų esame globojami iš aukštybių, labiau įsikimbame į Dievą ranką.

Tačiau susidūrusi su priešais, slypinčiais jos viduje, Bažnyčia yra silpna, beveik bejėgė. Vidaus priešai – tai drauge ir patys Bažnyčios nariai, todėl jie niekuomet nesistengia atskleisti savo blogybių, bet ir toliau uoliai kyla prieš visą pasaulį. Kas juos gali įveikti? Gal Jėzaus rimbas.

Todėl šio sekmadienio mintys krypsta į mus, krikščionis, esančius Bažnyčioje. Jėzaus poelgis – tai priminimas, kad ir mes galime būti šventovės priešais, Jos niekintojais. Mūsų vidutiniškumas; sugebėjimas suvesti savo tikėjimą iki papročio taisyklės; beasmenis santykis su Dievu ir Bažnyčios bendruomene; įsivaizdavimas, kad religija gali būti savotiška apsauga gyvenimo pabaigoje; pasmerkimas, kurį dalijame kitiems; nematymas reikalo gyventi iš tikrųjų krikščioniškai; pačio Dievo nereikėjimas, ir pan....

Todėl ore ir žaibuoja Jėzaus diržas... Jis turėtų skatinti mus suprasti, kad tuomet, kai skundžiamės blogybėmis Bažnyčioje, labai dažnai dėl to esame kalti mes patys.

Gavėnia kaip tik ir yra tas laikas, kai žmonėms primenama būtinybė įvertinti save ir suvokti, kas mums iš tiesų yra brangu, bei parodyti ryžtą pakeisti situaciją.

Mūsų laikų katechizacijos bėdos

*Tešinyš. Pradžia
praėjusiame numeryje.*

Esate sakę: „Parapijų reforma liko neįvykdyta. Kauno II sinodo nutarimai, bent jau katechezės srityje, iš esmės neįgyvendinti.“ O kas turėjo būti padaryta? Dėl kokių priežasčių tai liko neįgyvendinta?

Aktyviai dalyvavau rengiant Sinodo dokumentus dėl katechezės. Tų dokumentų tikslas, kaip nurodo Bažnyčios magisteriumas, yra paversti katechezę svarbia žmogaus kelio į susitikimą su Jėzumi dalimi. Katalikų Bažnyčios katechizmo 1131 pastraipa sako: „Sakramentai duoda vaisių tiems tikintiesiems, kurie juos priima reikiamai pasirengę.“ Man šis sakinyš yra viso katechetinio darbo atspirties taškas. O ką reiškia „reikiamai“? To paties katechizmo 1072 pastraipa patikslina, kas yra tas reikiamas pasirengimas sakramentams: „Pirma turi eiti evangelizacija, įtikėjimas ir atsivertimas.“ Evangelizacija kaip Bažnyčios veikla, įtikėjimas ir atsivertimas kaip žmogaus atsakas į tą veiklą – ir tik tada sakramentai gali duoti vaisių. Ir tai yra katechezės pagrindinis rūpestis – kad sakramentai neliktų be vaisių, nieko nepakeitę, kad žmogus neliktų ir toliau gyventi apimtas nevilties, pykčio, be Dievo. Tam turime ruošti programas, priemones, apmokyti katechetus, palydėti juos, koordinuoti, rengti aptarimus.

Bet to neužtenka. Kaip minėjau, programos yra paruoštos, bet dauguma Sinodo nutarimų katechezės srityje yra neįgyvendinti. Paašškėjo, kad norint juos įgyvendinti reikia naujos rūšies parapijų, kuriose veiktų bendruomenės, į savo tarpą kviečiančios ir priimančios Dievo ieškančius žmones. O tuo tarpu tai dažniausiai įstaigos su darbo valandomis, ten nėra bendruomenės gyvenimo, kur ant grindų trupinių pribarstyta, arbatos prilaistyta... O kur žmogus su savo skausmu ir gyvenimo krizėmis gali ateiti ir klausiti: ar yra Dievas? Gerai, jei pataikys užėiti, kai bažnyčia atrakinta, kai zakristijoje yra kunigas, kuris turės laiko pasikalbėti su juo valandą kitą. Man, atsivertusiam dvidešimt kelerių metų, labai pasisekė, kad šalia buvo žmonių, kurie man skyrė daug laiko.

Atlikti keli tyrimai rodo, kad šiandien Lietuvoje yra gerokai mažiau nei dešimtadalį visų katalikų, kurie jau yra nukeliavę savo vidinę kelionę ir yra pasiruošę vaisingai priimti sakramentus. O ką gali mūsų parapijos pasiūlyti kitiems 90 proc.? Ne vienas jų tą Dievo neradimo skausmą ir nevilgtį skandina alkoholyje, darboholizme ir kitur. Juk tai, ko jiems reikia, yra mūsų parapijose. Iš čia mūsų atsakomybė jiems padėti.

O kas dėl to kaltas? Kunigai?

Klausimas „kas kaltas?“ nėra vaisingas, aš taip jo nekelčiau. Manau, kad būtent kunigai labiausiai ir nukentėjo nuo šios sistemos. Sistema juos spaudė būti ne sielų ganytojais, o struktūros administratoriais (čia tikslus sovietinis terminas kulto tarnas). Man atrodo, kad kunigo veikimo būdus labiausiai lemia ne seminarija, o jo patirtis parapijoje, kurioje jis jaunystėje patarnaudavo Mišiose ir matė tą sovietmečiu suformuotą parapijos modelį. Jis ir toliau taip elgiasi, nes kitokios patirties neturi. Būsimus kunigus suformuoja dabartiniai kunigai, o dabartinius – buvusieji. Taip sistema praręšia save.

O iš esmės visi yra ir aukos, ir atsakingi. Ši situacija yra sovietmečio palikimas, kurio nepavyko įveikti pasinaudojant labai palankiu Bažnyčiai trisdešimties metų laikotarpiu. Sunku pasakyti, kodėl juo nepasinaudojome. Gal priežastis ta, kad Lietuvos parapijos neturėjo kitokių patirčių be sovietinių, o tos sėkmingos patirtys, kurios buvo Vakaruose, pas mus atėjo sunkiai ir vėlai. Viena aišku, klausimą šiandien reikėtų kelti taip: o ką dabar turėtų daryti dvasininkai ir aktyvūs pasauliečiai?

Ar nemanote, kad kol pirmajai Komunijai ir Sutvirtinimo sakramentui vaikai ir jaunuoliai bus rengiami neįtraukiant tėvų, o ir visos šeimos, ypač tėčių, tol tik gausinsime vadinamųjų kultūrinių katalikų skaičių ir suksimės tuščia eiga? Tad gal reikėtų tokios revoliucijos?

Dėl pirmosios Komunijos visiškai pritariu, su paaugliais yra kiek kitaip. Bet iš esmės kryptis aiški – reikia nutraukti „susivarkymą“ ir pereiti prie sielovados, visų pirma skirtos ➡

Parapijos skelbimai

Kovo 11-oji

Ketvirtadienį minėsime Lietuvos nepriklausomybės atkūrimą.

Pakuonio bažnyčioje 13 val. švęsime Eucharistiją, dėkodami Dievui už tai, ką turime: tėvynę, namus, šeimą, laisvo žmogaus gyvenimą.

Planuojama lietuviškomis spalvomis apšviesti bažnyčią.

ŠEIMA – AMORIS LAETITIA METAI

2021 m. kovo 19 d. sukanka penkeri metai nuo posinodinio apaštališkojo paragavimo *Amoris Laetitia* paskelbimo. Šia proga Bažnyčioje pradedami specialūs metai *Šeima – Amoris Laetitia*. Popiežius Pranciškus kviečia per įvairias dvasines, sielovadines, kultūrinės iniciatyvas būtų pasiekta kiekviena šeima visame pasaulyje.

Tad šias iniciatyvas siūlyti, rengti ir jas įgyvendinti įvairiuose lygmenyse yra kviečiamos visos bendruomenės: vyskupijos, parapijos, judėjimai, o taip pat – ir ypač – pačios šeimos, jų asociacijos. Šie metai skirti tam, kad šeima būtų dar labiau Bažnyčios centre.

➔suaugusiesiems. O sielovados esmė yra „paimti žmogų už rankos“ ten, kur jis yra, ir padėti padaryti vieną kitą žingsnį gera kryptimi. Dauguma lietuvių šiandien nėra tikri, ar yra Dievas ir ar toks žmogus Jėzus tikrai gyvena. Ir ką apskritai tai keičia realiame gyvenime. Tad ir pradėjime nuo šito. Nes kol į šiuos klausimus neatsakėme, visa kita tikėjimo požiūriu žmogui tiesiog neaktuali. Galime jį priversti ateiti į Mišias, bet jis ten nieko reikšmingo nepastebės.

Jeigu norime, kad dalyvavimas Mišiose jam būtų prasmingas, „pirma turi eiti evangelizacija, įtikėjimas ir atsivertimas“. Juk ankstyvosios krikščionybės laikais žmonės ilgai ruošdavo, kol jie galėdavo dalyvauti Mišiose. Krikščionys gerai žinojo, kad nenukeliaus vidinės proto ir širdies kelionės žmogus Mišiose nieko nepamatys ir nusivils. Tam, kad apsaugotų jį nuo tokio papiktinimo, ir buvo vykdoma kruopšti suaugusiųjų katechezė. O šiandien pirmas ir vos ne vienintelis sielovados būdas – „eik į Mišias!“ Tuo tarpu žmogui pirmiausia reikėtų pokalbių, Alfa kurso ir kitų pamatinių programų, Mišios juk yra „aukštasis pilotazas“. 2005 metais tuometinis Kauno arkivyskupas S. Tamkevičius išleido dekretą „Dėl silpną ryšį su parapijomis turinčių tikinčiųjų sielovados“, kuriame tiesiai šviesiai pasakė, kad teikti sakramentus tinkamai tam neparengtiems žmonėms yra „sielovadinis nusikaltimas“. Nes teikiant sakramentus be tinkamo parengimo žmonės pastūmėjami ir toliau gyventi be Dievo. O žmonių sampratoje yra „geri“ ir „blogi“ kunigai. „Geri“ nieko nereikalauja, o „blogi“ prisigalvoja visokių programų...

Kokios revoliucijos reikėtų? Reikalinga gili reforma perėjimui iš „susitvarkymo paslaugas“ teikiančios į evangelizuojančią bendruomeninę parapiją. Apie tai daug kalba Bažnyčios magisteriumas, tiesiogiai šiai temai skirta Popiežiaus Pranciškaus adhortacija *Evangelii gaudium*.

Čia milžiniška užduotis, ne žmogaus jėgoms. Pakeisti judėjimo kryptį tokių sunkiasvorių inertiškų struktūrų kaip parapijos, apimančios 80 proc. gyventojų, žmogiškai žvelgiant, misija atrodo neįmanoma. Tačiau kito kelio neišduodant Evangelijos tiesiog nėra. Belieka prašyti Dievo veikimo ir stengtis bendradarbiauti su Juo.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuj raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.